

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) człon drugi dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że w celu ustalenia, czy ochrona lub pomoc Agencji Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) ustały, należy wziąć pod uwagę, w ramach indywidualnej oceny wszystkich istotnych okoliczności rozpatrywanej sytuacji, wszystkie sektory strefy działania UNRWA, na których terytoria bezpaństwowiec pochodzenia palestyńskiego po opuszczeniu przez niego tej strefy ma konkretną możliwość wjazdu i bezpiecznego tam przebywania.
- 2) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) człon drugi dyrektywy 2011/95 należy interpretować w ten sposób, że nie można uznać, iż ochrona lub pomoc UNRWA ustała, gdy bezpaństwowiec pochodzenia palestyńskiego opuścił strefę działania UNRWA, wyjeżdżając z sektora tej strefy, w którym jego bezpieczeństwo osobiste było poważnie zagrożone i w którym agencja ta nie była w stanie zapewnić temu bezpaństwowcowi ochrony lub pomocy, po pierwsze, jeśli udał się on dobrowolnie do tego sektora z innego sektora wspomnianej strefy, w którym jego bezpieczeństwo osobiste nie było poważnie zagrożone i w którym mógł korzystać z ochrony lub pomocy tej agencji, a po drugie, jeśli nie mógł racjonalnie oczekiwać na podstawie konkretnych informacji, jakimi dysponował, uzyskania ochrony lub pomocy UNRWA w sektorze, do którego się udał, lub możliwości powrotu w krótkim czasie do sektora, z którego przybył, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 348 z 14.10.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko MM

(Sprawa C-414/20 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Procedury przekazywania osób między państwami członkowskimi – Artykuł 6 ust. 1 i art. 8 ust. 1 lit. c) – Europejski nakaz aresztowania wydany na podstawie krajowego postanowienia o postawieniu zarzutów – Pojęcie „[nakazu aresztowania] lub jakiegokolwiek innego podlegającego wykonaniu orzeczenia sądowego mającego analogiczny skutek prawny” – Brak krajowego nakazu aresztowania – Konsekwencje – Skuteczna ochrona sądowa – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2021/C 72/09)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

MM

przy udziale: Spetsializirana prokuratura

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że status „wydającego nakaz organu sądowego” w rozumieniu tego przepisu nie jest uzależniony od istnienia kontroli sądowej postanowienia o wydaniu europejskiego nakazu aresztowania ani leżącego u jego podstaw postanowienia krajowego.

- 2) Artykuł 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, należy interpretować w ten sposób, że należy stwierdzić nieważność europejskiego nakazu aresztowania, gdy nie jest on oparty na „[krajowym nakazie aresztowania] lub jakimkolwiek innym podlegającym wykonaniu orzeczeniu sądowym mającym analogiczny skutek prawny” w rozumieniu tego przepisu. Pojęcie to dotyczy krajowych środków przyjętych przez organ sądowy w ramach ścigania i aresztowania osoby objętej postępowaniem karnym w celu postawienia jej przed sądem dla celów przeprowadzenia czynności postępowania karnego. Do sądu odsyłającego należy zbadać, czy krajowe postanowienie o postawieniu zarzutów takie jak to, na którym opiera się europejski nakaz aresztowania rozpatrywany w postępowaniu głównym, wywołuje takie skutki prawne.
- 3) W wypadku braku przepisów w ustawodawstwie wydającego nakaz państwa członkowskiego przewidujących sądowy środek odwoławczy mający na celu kontrolę warunków, w jakich europejski nakaz aresztowania został wydany przez organ, który – uczestnicząc w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości tego państwa członkowskiego – sam nie jest sądem, decyzją ramową 2002/584, zmienioną decyzją ramową 2009/299, rozpatrywaną w świetle prawa do skutecznej ochrony sądowej zagwarantowanego w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że umożliwia ona sądowi krajowemu rozpatrującemu środek zaskarżenia mający na celu kwestionowanie zgodności z prawem utrzymania tymczasowego aresztowania osoby przekazanej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego na podstawie aktu krajowego – którego nie można zakwalifikować jako „[krajowego nakazu aresztowania] lub jakiegokolwiek innego podlegającego wykonaniu orzeczenia sądowego mającego analogiczny skutek prawny” w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. c) tej decyzji ramowej – i w ramach którego to środka zaskarżenia podniesiono zarzut dotyczący nieważności tego europejskiego nakazu aresztowania w świetle prawa Unii, uznanie się za właściwy do przeprowadzenia takiej kontroli ważności.

Decyzję ramową 2002/584, zmienioną decyzją ramową 2009/299, rozpatrywaną w świetle prawa do skutecznej ochrony sądowej zagwarantowanego w art. 47 karty praw podstawowych, należy interpretować w ten sposób, że nie wymagają one, by stwierdzenie przez sąd krajowy – zgodnie z którym rozpatrywany europejski nakaz aresztowania został wydany z naruszeniem art. 8 ust. 1 lit. c) tej decyzji ramowej, ponieważ nie opiera się on na „[krajowym nakazie aresztowania] lub jakimkolwiek innym podlegającym wykonaniu orzeczeniu sądowym mającym analogiczny skutek prawny” w rozumieniu tego przepisu – skutkowało uwolnieniem tymczasowo aresztowanej osoby po przekazaniu jej przez wykonujące nakaz państwo członkowskie państwu członkowskiemu wydającemu nakaz. W konsekwencji do sądu odsyłającego należy rozstrzygnięcie, zgodnie z jego prawem krajowym, jakie skutki brak takiego aktu krajowego, jako podstawy prawnej rozpatrywanego europejskiego nakazu aresztowania, może wywołać w odniesieniu do postanowienia o utrzymaniu tymczasowego aresztowania oskarżonej osoby.

(¹) Dz.U. C 390 z 16.11.2020.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Austria) w dniu 15 czerwca 2020 r. – Airhelp Limited / Austrian Airlines AG

(Sprawa C-264/20)

(2021/C 72/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Airhelp Limited

Strona pozwana: Austrian Airlines AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że nadzwyczajna okoliczność zachodzi, gdy odwołanie lotu jest spowodowane tym, że inny samolot jest wypychany spod wyjścia dla pasażerów znajdującego się naprzeciwko i uszkadza przy tym ster wysokości samolotu przewidzianego do wykonania odwołanego później lotu?